

РЕШЕНИЕ

№ 38515

гр. София, 19.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 16.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **6164** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156-161 от ДОПК във връзка с чл.4, ал.1 и чл.9б от ЗМДТ, във връзка с чл.226 от АПК – ново разглеждане на делото от първоинстанционния съд, след решение № 7211/12.06.2024г. на ВАС на РБ по адм.дело № 9892/2023г.

Делото е върнато в частта, касаеща задължения за данък недвижими имоти (ДНИ) и такса битови отпадъци (ТБО) за имот в район "К.", "Ч. шосе" № 50 за 2016г., 2017г. и 2019г. Предмет е жалбата на „МЕТРО КЕШ ЕНД КЕРИ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД (наричано накратко МЕТРО), ЕИК[ЕИК], чрез адв. К., срещу Ревизионен акт №СФД21-РД77-96/13.09.2021 г., издаден от органи по приходите при Столична община, мълчаливо потвърден от Кмета на Столична община, с който в тази върната част е отказал въстановяване на претендираните.

Указанията на касационната инстанция са съдът да обсъди относимите доказателства към твърдяната от касатора обезценка, да обсъди заключението на съдебно-счетоводната експертиза за същата обезценка и едва тогава да се произнесе относно това дължи ли се ДНИ за посочените ревизирани години, съответно ТБО.

Предвид така развитото се съдебно обжалване, като няма спор относно допустимост на жалбата на МЕТРО, а също и относно компетентност, форма и процедура по издаване на РА, настоящото решение се фокусира върху същността на спора при указанията на ВАС – дължи ли се и в какъв размер ДНИ и ТБО за 2016-2019г., следва ли да се възстановяват твърдените като надвнесени от жалбоподателя суми.

В обжалваната в настоящото производство част на РА № СФД 21-РД77-961/13.09.2021г. на органите по приходите към СО на МЕТРО в раздел I Установявам, т.3 – за недвижим имот с парт. № М383 в землището на [населено място], район К., е установен ДНИ за всяка от годините от

2016 до 2019г. в размер на 21 486, 94 лв. и ТБО 45972, 52 лв. за 2016г. и за годините 2017, 2018, 2019 по 49 591, 37 лв. всички от които внесени от лицето в този размер, като в раздел III възстановявам не е определена сума за възстановяване. Според органите по приходите, издали РА, процесният имот попада в хипотезата на чл. 10, ал. 1 от ЗМДТ, вследствие на което исканите суми за ДНИ и ТБО за 2016 - 2019 г. не са недължимо платени и не подлежат на възстановяване. Тезата на жалбоподателя, която той поддържа и при новото разглеждане, на първо място, че за процесния имот не се дължат ДНИ и ТБО, защото е земеделска земя. Съдът намери, че този довод е неоснователен, като съобрази и изложеното в мотивите на решение № 7211/12.06.2024г. на ВАС на РБ по адм.дело № 9892/2023г.

Касае са за нежилищен имот – земя, находящ се в [населено място], р-н „К.“, [улица].

Още при първото разглеждане на делото, със заключението на комплексната съдебно – счетоводна, техническа и оценителна експертиза, е установено, че е УПИ, като за района е одобрен ПУП с решение на Столичния общински съвет на 29.07.2009 г. с предназначение „за производство и обществено обслужване“, „Търговски парк – С.“.

С решение № ПО – 13 – 0004/08.07.2010 г., в сила от 06.08.2010 г. на Министерството на земеделието и храните по искане на жалбоподателя е променено предназначението от земеделска земя на земя за неземеделски нужди и утвърждаване на площадки и трасета за проектиране на 43951 кв.м. за изграждане на магазин от веригата Метро“, но строителство не е започвало.

Съгласно разпоредбата на чл. 24, ал. 5, т. 2 и 3 от ЗОЗЗ, ако в тригодишен срок от издаването на решението за промяна на предназначението не е поискано разрешение за строеж или 6-годишен срок от влизането в сила на решението за промяна на предназначението изграждането на обекта не е започнало, тогава решението за промяна на предназначението губи своето действие. Експертите са установили, че жалбоподателят не е поискал в посочения срок разрешение за строеж и няма данни да е започнало строителство.

ВАС на РБ приема, че в процесния случай за периода 01.01.2016 г. до 31.12.2019 г. ЗОЗЗ не е приложим, тъй като този закон не се прилага за земеделски земи, които се намират в строителните граници на съответното населено място или селищно образувание. В § 5, т. 6 от ДР на ЗУТ „територия на населено място“ е селищната територия, обхваната от границите му (строителните граници), определени с устройствен план, без да се включва землището.

За периода 01.01.2016 г. – 31.12.2018 г. е относима редакцията на чл. 10, ал.1 ЗМДТ от 01.01.2014 г., според която с ДНИ се облагат сгради и поземлени имоти, които са в строителните граници на съответните населени места и селищни образувания, а също и за поземлени имоти извън тях, които според ПУП имат предназначението по чл. 8, т.1 ЗУТ и след промяна на предназначението, когато това се изисква по реда на специален закон.

За периода от 01.01.2019 г. до 31.12.2019 г. относима е редакцията на чл. 10, ал.1 ЗМДТ, която разпорежда, че с ДНИ се облагат недвижимите имоти на територията на страната поземлени имоти, сгради и самостоятелни обекти в сгради в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от ЗУТ и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон.

Тоест, с окончателното решение на ВАС е прието, че за периодите от 01.01.2016 г. до 31.12.2019 г., обосновано с обжалвания РА е установено, че се дължи ДНИ. Тези мотиви имат обвързваща за настоящия съд сила. Имотът в район К. е в урбанизирана територия, поради което, относима за него е разпоредбата на чл. 10, ал.1 ЗМДТ. Съгласно тази разпоредба в различните й редакции подлежат на данъчно облагане поземлени имоти, разположени в строителните граници на населените места и селищните образувания. Втората хипотеза на чл. 10, ал.1 ЗМДТ се отнася

отново за поземлени имоти, които обаче се намират извън строителните граници на населените места и селищните образувания, но имат предназначението по чл. 8, т.1 ЗУТ, но за настоящия казус тя не е приложима. Касационната инстанция е приела, че правилно в РА се приема, че след като имотът се намира в строителните граници на [населено място], т.е. в урбанизирана територия, без значение е предприетата промяна на предназначението му по реда на чл. 24 ЗОЗЗ, поради което липсата на искане за строително разрешение и незапочване на някакво строителство, не е относимо към спора (уточнено е, че това касае периодите от 01.01.2016 г. до 31.12.2019 г., тоест предметът на делото). След като имотът е в строителните граници, той не е земеделски имот по смисъла на чл. 2 ЗСПЗЗ. Прието е за неоснователно възражението за приложение на чл. 10, ал. 3 ЗМДТ, в който се съдържа изключението за облагане с ДНИ на земеделските земи, поради липсата на каквито и да е писмени данни по делото, че имотът е предназначен за земеделско производство по смисъла на чл. 2 ЗСПЗЗ и не се намира в урбанизирани територии, както е разпоредено в т. 1 на същата правна норма.

За 2016 г., 2017, 2018 г. и 2019 г. законосъобразно са установени задълженията за ДНИ при приложението на чл. 10, ал. 1 ЗМДТ в редакциите на разпоредбата от 01.01.2014 г. и от 01.01.2019 г. Законосъобразен е подходът на ревизиращите органи, че при установено различие между декларираното от дружеството и отчетните стойности по счетоводни регистри, е приложим § 1 т. 17 от ЗМДТ, поради което ДНИ за процесните периоди, правилно са определени върху отчетните стойности, съдържащи се в счетоводните регистри на дружеството. За настоящото производство е останал въпросът е какви са тези отчетни стойности.

По отношение на ТБО касационната инстанция е приела за установено, че са налице доказателства, установяващи извършването на услугите, за които е определена ТБО със съответното изключение, предвид прякото договаряне с посочено дружество, което е отчетено от ревизиращите органи, а за останалите имоти налице е Заповед № СОА19 – РД09 – 1494/31.10.2019 г. на кмета на Столична община на основание чл. 63, ал. 2 ЗМДТ. Предвид и отреченият статут на освободена от облагане земеделска земя, в настоящото производство съдът разглежда не дали ТБО е дължима за този имот и тези години, а какъв следва да е нейният размер при обсъждане на доказателствата, в това число експертизите за извършените обезценки на актива, отразени в счетоводството на дружеството.

Предвид горното, съдът обсъжда въпроса за обезценките при формирането на данъчната основа за облагане с ДНИ и ТБО и съответно размера им, като приема тяхна принципна дължимост за имота на жалбоподателя в район К. .

Съгласно чл.19, ал.1 от ЗМДТ ДНИ се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл.10, ал.1, а ТБО – пропорционално в промили върху отчетната стойност на имота съгласно чл. 67, ал. 2 ЗМДТ. Съгласно чл.21, ал.1 от ЗМДТ данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгласно приложение № 2. Отчетната стойност, съгласно § 1, т.17 от ДР на ЗМДТ, е стойността при счетоводното завеждане на актива или обезценената/преоценената стойност на актива, когато е извършена оценка след първоначалното му счетоводно завеждане. В случая данъчната оценка за процесния имот е в размер на 8416678, 60 лв., така че отчетната стойност при всички случаи (било тази на придобиване 12062843, 47 лв., било след обезценките 7 867 003,47 лв. и впоследствие 6 226 615,59 лв.) е по- високата и съответно меродавна за облагането.

В случая от значение за законосъобразното определяне на задълженията е каква е отчетната стойност на имота през ревизираните години и налице ли е твърдяната от жалбоподателя обезценка след първоначалното му счетоводно завеждане. В РА е възприета първоначалната стойност при счетоводно завеждане на актива при придобиването му -12 062 843, 47 лв.

При първото разглеждане на делото е прието допълнително заключение по ССЧЕ (л.610), което е дало отговор на въпроса за това каква е отчетната стойност на имота в район К., [улица] към конкретни релевантни за облагането дати от 31.12.2015г. до 31.12.2020г. Вещото лице е установило, че за имота дружеството е извършило две обезценки – през 2012 г. в размер на 4 195 840 лв. и през 2017 г. в размер на 1 640 387,88 лв., като е посочило, че за тези обезценки в счетоводството на дружеството са взети съответните счетоводни операции. В резултат на обезценките отчетната стойност е сведена съответно до 7 867 003,47 лв. и впоследствие до 6 226 615,59 лв. (към 31.12.2017 г.) Експертът е достигнал до тези стойности въз основа на проверка на счетоводните регистри, хронологични записвания, инвентарни книги, оборотни ведомости, годишните финансови отчети и приложените доклади от „Метро П.“ – тестове за обезценка, дружество, специализирано в управление на имотите. Аргументирало е обезценката с Международните стандарти за финансово отчитане. Посочено е, че в ГФО за съответните години няма одиторски забележки към извършените обезценки.

По повод възраженията на ответника срещу обезценките (направени в хода на изслушването на това заключение) следва да се има предвид, че обезценката на дълготраен актив представлява задължителна процедура по МСС 36, при която се извършва тест за обезценка чрез сравнение между балансовата стойност на имота и неговата възстановима стойност, определена въз основа на пазарна оценка и очаквани бъдещи парични потоци. По делото е установено, че през 2012 г. и 2017 г. дружеството е извършило именно такъв тест, основаващ се на професионални оценки на „Метро П.“ и отразен в счетоводните регистри, инвентарните книги и финансовите отчети. ССЧЕ потвърждават редовността на счетоводните операции, правилността на приложението на МСС 36 и липсата на последващи преоценки, като заключението е вътрешно последователно, базирано на първични документи и не е опровергано с други доказателства и съответно няма основание да се поставят под съмнение възприетите стойности, поради което възражението е неоснователно. Още повече, че заключението на ССЧЕ при новото разглеждане го потвърждава.

По настоящото дело, по искане на ответника, е изслушано и прието без оспорване заключение (л.60 и сл. по делото) по ССЧЕ по въпроси за извършени обезценки на имота и дали, ако са извършени са отразени в счетоводството на ревизираното лице и въз основа на какви документи са направени, както и е възложено да изчисли предполагаемият размер на задълженията ДНИ и ТБО за процесните периоди 2016-2019г. в случай на обезценки. По първия въпрос експертизата установява, че имотът „Земя, С. – К.“ е осчетоводен през 2008 г. по дебита на с/ка [ЕГН] по първоначална стойност 12 062 843,47 лв., която остава непроменена в основната сметка през целия изследван период. Вещото лице установява две извършени и редовно осчетоводени обезценки: през 2012 г. – 4 195 840,00 лв., и през 2017 г. – 1 640 387,88 лв., всяка от които е отчетена чрез дебит на разходната сметка [ЕГН] „Обезценка на материални активи“ срещу кредит на корективната сметка [ЕГН] „Натрупана обезценка – земя без собствени сгради“. Експертизата посочва, че фактическата отчетна стойност на имота за данъчните периоди възлиза на 7 867 003,47 лв. след първата обезценка и на 6 226 615,59 лв. след втората, като не се установяват други промени до края на 2019 г. Вещото лице приема, че това са действителните отчетни стойности на актива за целите на ЗМДТ.

По отношение на изчисленията ДНИ и ТБО вещото лице намира, че за процесия имот данъчната оценка по Приложение № 2 към ЗМДТ е 841 678,60 лв. за всяка от годините 2016–2019 г., докато отчетната (балансова) стойност по счетоводни данни е по-висока, но и включва натрупаните обезценки, а именно: 7 867 003,47 лв. за 2016 и 2017 г. и 6 226 615,59 лв. за 2018 и 2019 г. Поради това, в съответствие с чл. 21, ал. 1 ЗМДТ и чл. 17, ал. 1 от НОРМД, експертизата приема, че данъчната основа за ДНИ е именно отчетната стойност, върху която са изчислени следващите се

задължения за данъка (л.94 по делото): 14 750,63 лв. за 2016 г., 14 750,63 лв. за 2017 г., 11 674,90 лв. за 2018 г. и 11 674,90 лв. за 2019 г., или общо 52 851,07 лв. Съпоставени с реално внесените по партията суми за ДНИ в размер на общо 85 947,76 лв., вещото лице установява надвнесен данък, подлежащ на възстановяване, в размер на 33 096,69 лв. главница ДНИ.

По отношение на ТБО експертизата приема, че за същия имот, при подадени декларации по чл. 23, ал. 1 от НОАМТЦУПСО, за 2016–2019 г. е заявен 1 бр. съд тип „Бобър“ 1100 л при честота 1 път седмично (такса 1340 лв. годишно по чл. 23, ал. 3), а компонентът „поддържане чистотата на териториите за обществено ползване“ се определя пропорционално в промили върху отчетната стойност по чл. 23, ал. 4 и чл. 26 от наредбата и решенията на СОС. При приложение на съответните промили върху обезценената отчетна стойност вещото лице изчислява следваща се ТБО (л.96 по делото): 30 447,91 лв. за 2016 г., 32 808,01 лв. за 2017 г., 26 246,46 лв. за 2018 г. и 26 246,46 лв. за 2019 г., или общо 115 748,85 лв. При сравнение с внесените от задълженото лице суми за ТБО – 194 746,63 лв. главница и 1 182,48 лв. лихви – се установяват суми за възстановяване по главница 78 997,78 лв. и лихви 1 182,48 лв.

Разпитано в съдебно заседание вещото лице Г. А. пояснява, че обезценките на имота са осчетоводени по допустимия в счетоводната практика втори подход – чрез корективна сметка „натрупани обезценки“, която се води в кореспонденция с разходна сметка, без промяна на първоначалната стойност в основната сметка докато първият подход е самата обезценка да се осчетоводява самостоятелно, ползва се сметка за обезценка). Вещото лице уточнява, че и двата подхода, включително този приложен от дружеството, са методологично правилни и съответстват на счетоводните стандарти. Посочва още и, че обезценките са отразени не само в счетоводните сметки, но и в годишния финансов отчет, заверен от независим одитор, като непубликуването на ГФО за 2012г. (предвид възражение на ответника в този смисъл) не поставя под съмнение неговата достоверност. Вещото лице потвърждава, че е работило по оригинала на отчета и че обезценките са видими и оповестени в съответните статии, поради което не може да се твърди липса на осчетоводяване или несъответствие със стандартите.

Доколкото вещото лице сочи, че какво отношение има непубликуването на ГФО е правен въпрос, съдът намира, че непубликуването на ГФО би представлявало, доколкото дружеството е имало такова задължение, единствено нарушение на задължението за оповестяване, съответно публичност по Търговския закон и съответните нормативни актове, но не засяга неговата валидност или достоверността на съдържащите се в него счетоводни данни, които се установяват от първичните документи и счетоводните регистри.

Съдът намира, че жалбата е частично основателна, по довода на жалбоподателя, че при определяне на основата за облагане, не са взети предвид обезценките, които дружеството е извършило на първоначалната отчетната стойност на имота. Същите следва да се вземат съгласно § 1, т.17 от ДР на ЗМДТ, съгласно която разпоредба, когато е извършена оценка на актива след първоначалното му счетоводно завеждане, отчетната стойност на актива е обезценената му стойност.

Следва да се кредитират като обективни и компетентни заключенията на допълнителната ССчЕ по адм. дело №203/2022г. и ССчЕ по настоящото дело, тъй като те са изготвени въз основа на пълно изследване на всички релевантни счетоводни документи – оборотни ведомости, хронологични регистри, счетоводни сметки, финансови отчети и вътрешните оценки на дружеството – и съдържат последователен, логичен и експертен анализ, който не е опроверган от други доказателства по делото. И двете експертизи установяват едни и същи отчетни стойности на процесния имот към релевантни дати, като подробно проследяват и документират извършените през 2012 г. и 2017 г. обезценки, техния размер, основание и счетоводно

осчетоводяване, както и липсата на одиторски възражения, което гарантира тяхната достоверност и коректност. Заключениеята съответстват на нормативната уредба – §1, т.17 от ДР на ЗМДТ и чл. 21 ЗМДТ – която определя като релевантна именно счетоводно признатата отчетна стойност, включително след преоценки и обезценки.

При съобразяване на установеното с експертизите РА се явява незаконосъобразен в частта относно определяне на данъчната основа за ДНИ и ТБО за периода 2016–2019 г., тъй като органът по приходите е формирал задълженията върху първоначалната стойност на имота, без да вземе предвид извършените и надлежно осчетоводени обезценки от 2012 г. и 2017 г., въпреки че съгласно §1, т.17 от ДР на ЗМДТ и чл. 21, ал. 1 ЗМДТ релевантната данъчна основа за недвижими имоти на предприятията е именно счетоводно признатата отчетна стойност, включително след извършени корекции за обезценка. Кредитираните от съда заключения установяват, че отчетната стойност към релевантните дати е по-ниска от използваната от ревизията и се отразява на изчисленията и на ДНИ и на ТБО.

Предвид правомощията на съда по чл.160, ал.1 от ДОПК на инстанция по същество, която може да измени и като взе предвид изчисленията в ССЧЕ по настоящото дело - л.93-96 по делото, съдът намери, че следва да измени РА в частта относно имот в район "К.", "Ч. шосе" № 50, в двете му части I Установявам и III Възстановявам, както следва:

По отношение на ДНИ

За 2016г. определя ДНИ в размер на 14750,63 лв. и предвид внесени 21486,94лв., определя за възстановяване надвнесена сума 6736,31 лв.;

За 2017г. определя ДНИ в размер на 14750,63 лв. и предвид внесени 21486.94лв. определя за възстановяване надвнесена сума 6736,31 лв.;

За 2018г. определя ДНИ 11674,90 лв. и предвид внесени суми 21486.94лв. определя за възстановяване надвнесена сума 9812,04 лв.;

За 2019г. определя ДНИ 11674,90 лв. и предвид внесени суми 21486.94лв. определя за възстановяване надвнесена сума 9812,04 лв.

По отношение на ТБО

За 2016г. определя ТБО 30447,91 лв. и предвид внесени главница ТБО 45972,52 лв. и лихви 202,87 лв. определя за възстановяване надвнесена сума ТБО 15524,61 лв. и лихви 202,87 лв.

За 2017г. определя ТБО 32808,01 лв. и предвид внесени главница ТБО 49591,37 лв. и лихви 476,81 лв. определя за възстановяване надвнесени главница 16783,36 лв. и лихви 476,81 лв.

За 2018г. определя ТБО 26246.46 лв. и предвид внесени главница ТБО 49591,37 лв. и лихви 502,80 лв. определя за възстановяване главница ТБО 23344,91 лв. и лихви 502,80 лв.

За 2019г. определя ТБО 26246.46лв. и предвид внесени главница 49591,37 лв. определя за възстановяване сума 23344,91 лв.

По отношение на разноските, съдът съобрази разпоредбите на чл.161 от ДОПК и чл. 226, ал. 3 АПК. Жалбоподателят е заплатил адвокатско възнаграждение за настоящото производство в размер на 7500 лв., като съразмерно на уважената част от жалбата следва да му се присъди 3 097,50 лв. Ответникът не е заявил претенция за разноски при настоящото разглеждане, поради което такива не му се присъждат по настоящото дело.

На основание чл. 226, ал. 3 АПК съдът следва да се произнесе и по разноските, направени в производството пред ВАС на РБ, които за жалбоподателя възлизат на 7 674,30 лв. по списъка - такса и адвокатско възнаграждение, ответникът е претендирал юрисконсултско възнаграждение в размер на 7393 лв. за касационното производство, които са му присъдени с решението. С оглед крайния изход на делото, жалбоподателят има право на разноски за касационната инстанция в размер на 3 170,47 лв. съразмерно уважената част. От тази сума следва да бъде приспаданото вече

присъденото от ВАС на РБ от 1179,85 лв. възнаграждение за касационната инстанция , поради което при новото разглеждане се дължи остатъкът в размер на 1990,62 лв. По отношение на юрисконсултското възнаграждение за касационната инстанция на ответника, ВАС на РБ с решението му е присъдил сума в размер на 7393 лв., каквато е претендирал в списъка с разноси, поради което в настоящото производство не следва да му се присъдят разноси над този претендиран размер.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Ревизионен акт №СФД21-РД77-96/13.09.2021 г., издаден от органи в Дирекция "Общински приходи" при Столична община, в част I и III относно ДНИ и ТБО за 2016, 2017, 2018, 2019г. за имот в район "К.", "Ч. шосе" № 50 както следва:

Данък недвижими имоти:

За 2016г. определя ДНИ в размер на 14750,63 лв. и сума за възстановяване в размер на 6736,31 лв. надвнесен данък;

За 2017г. определя ДНИ в размер на 14750,63 лв. и сума за възстановяване в размер на 6736,31 лв. надвнесен данък;

За 2018г. определя ДНИ в размер на 11674,90 лв. и сума за възстановяване в размер на 9812,04 лв. надвнесен данък;

За 2019г. определя ДНИ в размер на 11674,90 лв. и сума за възстановяване в размер на 9812,04 лв. надвнесен данък;

Такса битови отпадъци:

За 2016г. определя ТБО в размер на 30447,91 лв. и сума за възстановяване в размер на 15524,61 лв. надвнесена такса и лихви 202,87 лв.;

За 2017г. определя ТБО в размер на 32808,01 лв. и сума за възстановяване в размер на 16783,36 лв. надвнесена такса и лихви 476,81 лв.;

За 2018г. определя ТБО 26246.46лв. и сума за възстановяване в размер на 23344,91 лв. надвнесена такса и лихви 502,80 лв.;

За 2019г. определя ТБО в размер на 26246.46 лв. и сума за възстановяване в размер на 23344,91 лв. надвнесена такса.;

ОСЪЖДА Столична община да заплати на „МЕТРО КЕШ ЕНД КЕРИ БЪЛГАРИЯ” ЕООД с ЕИК[ЕИК] адвокатско възнаграждение за настоящото дело в размер на 3097,50 лв. и разноси за касационната инстанция по адм.дело № 9892/2023г. на ВАС на РБ в размер на 1990,62 лв.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: